

Arrest

nr. 261 105 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2020.

1.2. Op 18 februari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde in de stad Santa Tecla, gelegen in het departement La Libertad. U woonde voornamelijk in het huis van uw grootmoeder dat gelegen was in Residencial Antonio, samen met uw grootmoeder en uw oom. Af en toe verbleef u ook bij uw moeder in Urbanización San José. Uw moeder woonde daar samen met haar ouders, uw twee broers onder wie W. (W. A., A. L., CGVS X, O.V. X), uw oom en tante en hun dochters. Het huis van uw grootmoeder was op twee blokken verwijderd van dat van uw moeder. In de buurt waar u woonde, zowel bij uw grootmoeder als moeder, was bende MS13 aanwezig.

U bent verschillende keren in uw leven tegengehouden geweest door de politie. Tijdens deze tegenhoudingen vroeg de politie u slechts waar u naartoe ging en vroegen zij u documenten. Twee keer, in maart en juni 2019, vroeg de politie u ook om uw kledij uit te doen en bekeken ze de tatoeages op uw lichaam. Door uw tatoeage van een Chinees nummer op uw borst, beschuldigde de politie u er van een bendelid te zijn. Ze richtten een pistool op u en u werd geslagen. Vervolgens lieten ze u gaan.

Vanaf oktober 2019 werkte u voor het bedrijf van uw oom genaamd 'Infitur'. Toen u op 29 december 2019 onderweg was naar uw werk, werd u vlakbij uw werk aangesproken door een bendelid dat voor een huis stond en vroeg waar u naartoe ging. U deed alsof u hem niet hoorde, waarop twee andere bendeleden het huis uit kwamen. Door de tattoo die ze op uw arm zagen, vroegen ze u of u een bendelid was. U antwoordde ontkennend, waarop zij u het huis binnen duwden. Binnen zaten nog tien andere bendeleden. U werd gedwongen op uw knieën te zitten. De bendeleden vroegen u verschillende keren of u bendeleden kent, waarop u telkens 'nee' antwoordde. U kreeg verschillende doodsb bedreigingen. Uw kledij werd uitgedaan omdat de bendeleden wilden nakijken of u nog meer tattoos had. Toen ze de tattoo op uw borst, een Chinees nummer, zagen vroegen ze opnieuw of u bendelid was. Toen u ontkende werd u bedreigd met een pistool en werd u verschillende keren op de borst geslagen. De bendeleden bekeken uw adres op uw DUI en namen uw gsm en geld af. Het bendelid dat het woord tegen u had gericht zei tegen u dat indien hij u opnieuw zou zien, hij u zou vermoorden. Hierna lieten de bendeleden u gaan. U besliste om niet naar het werk te gaan en keerde terug naar huis. U besliste vanaf die dag ook niet meer te gaan werken en kwam het huis niet meer buiten. Op 31 december 2019 besliste u om uw problemen niet langer te verzwijgen en om uw familie in te lichten. Op 1 januari vroeg uw grootmoeder u of u klacht zou indienen, waarop u zei dat dat niet mogelijk was vanwege de corruptie. Op 2 januari 2020 zei uw grootmoeder u dat u beter hulp zou gaan zoeken in een ander land. Diezelfde avond kocht u een vlucht naar België. Tot aan uw vertrek kende u geen problemen meer en is de bende u niet komen zoeken bij u thuis.

U verliet El Salvador samen met uw broer W. op 18 januari 2020 en kwam op 20 januari 2020 met hem aan in België. Op 24 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Uw familie heeft sinds uw vertrek uit El Salvador geen problemen gekend met de bende die u belaagde. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals enkele krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden vanwege uw tatoeages.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Wat betreft uw verklaringen zijn er bovendien enkele zaken die doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo is het ten eerste vreemd dat u niet weet door welke bende u werd onderschept, noch welke bende aanwezig was in de wijk waar u werkte. U zegt slechts dat het MS zou kunnen zijn (CGVS p. 7 en p. 17). Uw oom had een zaak in die wijk. Meer dan negen op de tien zaken in El Salvador moeten renta betalen aan een bende. Het is tevens gekend dat bendes hun territorium willen afbakenen en hun tekens en symbolen achterlaten op de muren van de wijken onder hun controle. U werkte eveneens in de zaak van uw oom. Dat u gezien deze omstandigheden nooit bent te weten gekomen welke bende in die regio actief is roept ernstige vragen op. Echter, u werd ook nog dichtbij uw werk in een huis geduwd en gedurende een uur hardhandig ondervraagd over uw mogelijke toebehoren tot de rivaliserende bende in aanwezigheid van een andere tiental bendeleden. Dat u in die omstandigheden geen enkele informatie zou hebben opgevangen over de bende van uw belagers – via hun tattoos of klederdracht, of via hun vragen over de rivaliserende bende; zo vroegen ze zelfs naar de nummers op uw eigen tattoo – is weinig geloofwaardig. Dit is des te meer zo gezien u wel aandachtig genoeg was om het aantal bendeleden op dat moment te tellen (CGVS p. 15). Deze zaken doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het zeer vreemd dat u na het incident geenszins heeft proberen achterhalen met welke bendeleden u problemen kende. Gezien u zelf in een wijk woonde waar MS13 aanwezig is, lijkt het immers belangrijk te zijn geweest voor u om te weten of dat de bende was waarmee u problemen had gekend (CGVS p. 3). U wordt gevraagd waarom u nooit met uw oom hierover praatte gezien hij vermoedelijk meer informatie kon hebben over de aanwezige bende omdat zijn bedrijf daar gelegen was of waarom u nooit via een andere weg meer informatie probeerde te vergaren. U antwoordt naast de kwestie en zegt dat er verschillende sectoren actief zijn daar. U had de bendeleden in kwestie daar nog nooit eerder gezien. U heeft niets tegen uw oom gezegd om hem geen schrik aan te jagen en bovendien was hij voorzichtiger en verplaatste hij zich altijd met de wagen. Gevraagd of het niet belangrijk was voor u om te weten met welke bende u problemen kende, zegt u dat het belangrijkste was dat u in veiligheid bleef en dat u zelf niet wilde gaan onderzoeken. U vertrouwde de politie niet. Gevraagd of u zelf ook meer risico liep in uw eigen wijk waar MS13 aanwezig is indien het bendeleden van MS13 waren die u onderschepten, antwoordt u van wel gezien ze elkaar allemaal kennen. Dit geldt des te meer gezien zij uw adres vanop uw identiteitskaart kenden. U wordt nogmaals gevraagd waarom u in dat opzicht niet probeerde achterhalen met welke bende u problemen kende, om zo uw eigen veiligheidssituatie te kunnen inschatten. Indien de bendeleden namelijk van MS13 waren, liep u eventueel zelf meer risico in uw eigen wijk gedurende de periode voor vertrek uit het land. U antwoordt

slechts 'uit schrik' (CGVS p. 17). Uw verklaring overtuigt absoluut niet. Uw familie heeft geenszins nog proberen achterhalen met welke bende u problemen kende. Wanneer u wordt gevraagd waarom niet, gezien dat misschien belangrijke informatie voor hen zou kunnen zijn, zegt u dat u het niet weet. U zegt dat het misschien omwille van dezelfde reden is; namelijk uit schrik en om zich niet in de problemen te werken (CGVS p. 20). Dat noch u noch uw familie uit veiligheidsoverwegingen ooit probeerden te achterhalen met welke bende u problemen had gekend is, mede gelet op het feit dat u gewoon thuis zat in de periode voor vertrek uit El Salvador, niet aannemelijk (CGVS p. 19). Uw verklaringen doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u niet zou weten welke bende aanwezig was in de buurt waar u werkte is gelet op uw eigen verklaringen en specifieke profiel –i.e. persoon met tattoos- eveneens vreemd (CGVS p. 7). U zegt namelijk dat het zeer belangrijk is om te weten waar het gevaarlijk is en dat Santa Tecla verdeeld is tussen MS13 en bende 18 (CGVS p. 17). U wordt op uw eigen verklaring gewezen en op het feit dat u niets weet over de wijk waar u werkte, waaruit afgeleid kan worden dat u ook niet wist hoe gevaarlijk het er was. U wordt vervolgens gevraagd hoe het komt dat u dan besliste om rond te lopen op een manier waardoor uw tattoos zichtbaar waren gelet op het bovenstaande en gelet op het feit dat het algemeen geweten is dat men problemen kan krijgen met bendeleden omwille van tattoos. U zegt slechts dat u een T-Shirt met lange mouwen aanhad en dat u die die dag door de warmte wat had opgetrokken, waardoor men de camera en de nummers (tattoos) kon zien. Er was u nooit eerder iets overkomen, dus u had er vertrouwen in (CGVS p. 17 en p. 18). Gelet op het potentiële gevaar en het feit dat u niets wist over de wijk waar u reeds drie maanden werkte, overtuigt u wederom niet (CGVS p. 6). U overtuigt des te meer niet gezien u verklaart dat u nooit eerder problemen kende omdat u altijd sweaters en lange mouwen droeg buiten. Enkel thuis liep u met korte mouwen rond (CGVS p. 18). Hieruit kan worden afgeleid dat u omzichtig omging met uw tattoos en bepaalde voorzorgsmaatregelen nam om problemen te vermijden. Dat u mede in het licht hiervan in een wijk waar u niets wist over het bestaande gevaar of de aanwezige bendeleden nonchalant uw mouwen zou optrekken omdat het warm is, is niet aannemelijk en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient wat dit betreft nog te worden opgemerkt dat u onsamenhangende en in bepaalde mate zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw problemen. Zo verklaart u dat u zich er niet bewust van was dat uw tattoos problemen zouden kunnen veroorzaken. Wanneer u echter wordt gevraagd of het niet algemeen bekend is in El Salvador dat tattoos problematisch kunnen zijn en dat zelfs bijvoorbeeld bepaalde haarstijlen problemen kunnen veroorzaken, bevestigt u dat. Gevraagd hoe het komt dat u zich er dan niet bewust van was dat uw tattoos problematisch konden zijn, antwoordt u dat dat was omdat uw tattoos geen verband houden met bendeleden (CGVS p. 13). Eerder tijdens uw interview verklaarde u echter dat Chinese nummers, zoals u één had op uw borstkas, soms door bendeleden worden gebruikt om aan te duiden tot welke bende ze behoren. Dit is volgens u dan ook de reden waarom politieagenten twee keer kort na elkaar in 2019 dachten dat u een bendelid was nadat ze u hadden onderschept (CGVS p. 11). U had met andere woorden al slechte ervaringen omwille van uw tattoos gekend, waardoor het niet aannemelijk is dat u geen besef zou hebben over potentiële problemen die uw tattoos konden veroorzaken. Dat u hierover voorts geen besef zou hebben komt ook niet overeen met uw gedrag waarbij u altijd lange mouwen droeg om uw tattoos te bedekken. Bovendien had uw vader in het verleden ook al problemen gekend omwille van zijn tattoos waarna hij zijn wijk verliet en naar Honduras en Nicaragua ging, waardoor u zelfs een concreet 'voorbeeld' kende van problemen veroorzaakt door tattoos (CGVS p. 12 en p. 13). Dat u ondanks deze zaken verklaart geen besef te hebben gehad over de impact van uw tattoos is niet aannemelijk. Uw verklaring doet daarom ook afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u uw oom nooit heeft ingelicht over het incident dat u kende met de bendeleden. Gevraagd waarom uw oom niet op de hoogte is, zegt u dat u slechts bij hem werkte en hem hierin niet wilde betrekken (CGVS p. 17). Logischerwijs kan echter gesteld worden dat u uw oom, die nog steeds op dezelfde plaats werkt, juist had kunnen helpen door hem te waarschuwen voor een potentieel gevaar (CGVS p. 19). Het is immers niet onmogelijk dat de bende de band tussen u en uw oom, die in hun wijk een zaak had, kon achterhalen. Indien de bendeleden vermoedden dat u een rivaliserend bendelid was, was uw oom als zijnde uw familielid vanzelfsprekend ook in gevaar, of kon hij zich minstens aan gevolgen verwachten wat betreft zijn zaak. Dat u uw oom niet inlichtte, en u, zoals hierboven reeds weergegeven, louter kan meegeven "uit schrik", en omdat u hem hier niet in wilde betrekken, niet met uw oom te hebben gesproken over dit probleem, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat u na het incident er voor koos om ondergedoken thuis te blijven wonen tot op moment van vertrek uit El Salvador (CGVS p. 19). Dit is opmerkelijk in twee opzichten. Zo is het ten eerste vreemd dat u zelf wist dat de bendeleden uw adres kenden en u verklaart dat u niet veilig was thuis, maar dat u desondanks geen overwegingen nam om tijdelijk elders te verblijven (CGVS p. 8, p. 19 en p. 21). Uw oom, voor wie u overigens werkte, woont echter in een residentiële privéwoning. U wordt gevraagd waarom het geen optie was om gedurende de periode voor vertrek uit El Salvador bij hem onder te duiken gezien hij in een privéresidentie woont en er van kan worden uitgegaan dat dat een veiligere optie is voor u. U antwoordt dat u slechts een professionele en niet al te zeer familiale band met hem kende. Gevraagd hoe het komt dat u ondanks dat jullie geen hechte band hadden niet overwoog om hulp te vragen gezien u een angst kende voor uw leven, zegt u slechts dat u wist dat hij u niet zou helpen (CGVS p. 19). Dat deze speculatie u er van zou weerhouden om zelf minstens proberen hulp te vragen in een situatie waarin uw leven in gevaar is, is weinig overtuigend. Bovendien gaf hij u werk, wat nog verder doet twifelen uw loutere bewering dat hij u niet zou helpen. Ten tweede stemt uw onveilige keuze om thuis onder te duiken niet overeen met uw drastische en onmiddellijke beslissing het land te moeten verlaten wegens een vrees voor uw leven. U nam deze beslissing op 2 januari, slechts twee dagen na het incident (CGVS p. 8). Volgens u zelf en volgens uw familie was het land verlaten de enige optie u had (CGVS p. 13). Dat u dit als enige optie zag om zichzelf in veiligheid te brengen, maar tegelijkertijd het moment van vertrek thuis afwachtte is weinig aannemelijk. Uw eigen gedrag doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaande vaststelling maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen met een bende als gevolg van uw tatoeages.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart verschillende keren zijn tegengehouden geweest door de politie. Ze vroegen u telkens slechts waar u naartoe ging en vroegen u om uw documenten te laten zien. Ook andere jongeren werden door de politie tegengehouden. Toen u in maart en juni 2019 werd tegengehouden werd u bevolen uw kledij uit te doen opdat de politie u kon controleren op tatoeages. Door het Chinese nummer op uw borst beschuldigde de politie u er van een bendelid te zijn en bedreigden ze u. Desondanks lieten ze u gaan en kende u na juni 2019 geen verdere problemen meer met hen (CGVS p. 10 en p. 11). Aan de hand van deze geïsoleerde incidenten kan u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen. Dit wordt dan ook ondersteund door de vaststelling dat de confrontaties met de politie u er niet van weerhielden om nog een tatoeage te laten zetten; uit deze keuze kan dan ook niet onmiddellijk een angst omwille van uw tatoeages worden afgeleid (CGVS p. 12). U kan louter omwille van uw tatoeages dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar El Salvador.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De krantenartikelen die u neerlegde zijn van algemene aard en dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Zij kunnen de geloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat hij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen, overvallen en afpersingen door de bendeleden die verzoeker, zijn moeder en zijn zus hebben gedwongen om haar land te verlaten. Verzoeker poneert dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Hij ontwikkelt het middel als volgt: “Vervolgens stelt verwerende partij ‘te twifelen aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij: “...”. Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekende partij niet weet door welke bende zij werd onderschept. Dit hoeft echter niet te verbazen. Het is niet zo dat de bendeleden te koop lopen met hun lidmaatschap of dat het op hun voorhoofd geschreven is tot welke bende zij behoren. De bendeleden hebben haar ook niet meegedeeld tot welke bende zij behoorden. Verzoekende partij heeft verteld wat zij wist. Zij had kunnen verzinnen tot welke bende zij behoorden, maar is gewoon eerlijk geweest tegen verwerende partij en haar vermoeden meegedeeld dat zij tot MS behoorden. Verzoekende partij heeft niet geprobeerd te achterhalen tot welke bende zij behoorden, omdat zij zichzelf niet meer in de problemen wilde werken. Verwerende partij begrijpt klaarblijkelijk de ernst van de situatie niet waarin verzoekende partij zich bevond. Zij kon niet zomaar rond gaan vragen tot welke bende zij behoorden. Verzoekende partij had zich tot de dag dat zij aangesproken en meegenomen werd door de bendeleden nooit onveilig gevoeld en ook niet de nood gehad op zich te verdiepen in de bendes die er actief waren. Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij haar oom niet informeerde over de problemen die zij kende met de bendes: “...”. De bendes hadden het op verzoekende partij gemunt, niet op haar oom. Haar oom had genoeg zorgen aan zijn hoofd, verzoekende partij wilde hem niet verder belasten met zijn problemen, vandaar dat zij hier niets over vertelde aan haar oom. Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij niet onderdook op het adres van haar oom: “...”. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, was dat geen evidentie voor haar om bij haar oom in te trekken. Zij hadden geen hechte band om zomaar bij hem in te trekken. Hun relatie was puur een professioneel. Het was niet zo eenvoudig om elders te onderduiken en ook haar oom hierdoor in gevaar te brengen. Verzoekende partij kon geen kant op. Zij werd niet geholpen door de politie, meer nog, zij werd vernederd en bedreigd door de politie en moest haar kleren uitdoen en haar tattoos laten zien. Verzoekende partij was de wanhoop nabij en zag geen andere uitweg dan met haar kinderen te vluchten uit El Salvador. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en het feit dat zij in El Salvador geen bescherming kon genieten van de autoriteiten. Immers, de politie is eveneens geïnfilteerd door bendeleden. Dit is niet louter gesteund op hypothesen maar blijkt uit objectieve rapporten: de politie in El Salvador is bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen: p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021 (stuk 3) “...”. Verzoekende partij vreest voor haar leven. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de

gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partij. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij werd er bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook dat verwerende partij onredelijk en onvoorzichtig te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat hij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven. Hij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat *anno* 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Hij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat hij geconfronteerd zal worden met bendes die hem afpersen, geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte.

Hij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Verzoeker vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, het bewijs *pro deo* rechtsbijstand en een uittreksel van “Country Policy and Information Note” van januari 2021 toe aan het verzoekschrift.

3. Verweernota en aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt een nota dd. 9 juni 2021 neer, waarin zij antwoordt op het enig middel in het verzoekschrift en in wezen volhardt in de motieven van de bestreden beslissing. Zij voegt in bijlage volgende persartikels toe:

- Agence France-Presse, “Erasing gang graffiti in El Salvador”, 08/06/2016;
- Huck Magazine, “When graffiti is the only way to survive an urban battleground”, 29/05/2017;
- Insight Crime, “Living within the boundaries of El Salvador’s gang ‘war’”, 07/01/2016.

3.2. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna

“Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen woonde verzoeker tot aan zijn vertrek uit El Salvador in Santa Tecla in het departement La Libertad. Hij woonde er voornamelijk in het huis van zijn grootmoeder in de residencial Antonio en soms ook in het huis van zijn moeder in Urbanización San José (notities PO, p. 3). Hij werd een aantal keren tegengehouden door de politie en in maart en juni 2019 door de politie ervan beschuldigd een bendelid te zijn omwille van de tatoeage van een Chinees nummer op zijn borst. Volgens zijn verklaringen werd hij door de politie geslagen en werd een pistool op hem gericht. Verzoeker begon in oktober 2019 voor zijn oom te werken en werd op 29 december 2019 op weg naar zijn werk aangesproken door een bendelid dat voor een huis stond. Andere bendeleden kwamen er ook bij en zagen de tatoeage op zijn arm en sleurden hem binnen. Zij vroegen hem verschillende keren of hij een bendelid was, wat hij ontkende, waarna zijn kleren werden uitgedaan en ook zijn andere tatoeages zichtbaar werden. Verzoeker verklaart dat de bendeleden zijn adres op zijn identiteitskaart bekeken en hem vroegen wat zijn adres was en hem daarop sloegen en met een pistool bedreigden. Een bendelid zei dat als ze hij hem nog één keer zou zien, hij hem zou vermoorden, waarna de bendeleden hem lieten gaan. Verzoeker besliste daarop om niet meer te gaan werken, kwam het huis niet meer uit en kocht zijn vliegticket op 2 januari 2020. Op 18 januari 2020 verliet hij samen met zijn broer El Salvador en kwam op 20 januari 2020 aan in België.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn Salvadoraans paspoort en identiteitskaart voor. De Raad acht zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers problemen met bendeleden en de politie in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016).

5.3.1. Daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, het verzoekschrift en de nota van verwerende partij, tot de vaststelling dat verzoeker de beweerdde bedreigingen door bendeleden niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker verklaart niet te weten welke bende actief was in de wijk waar hij werkte noch waar hij werd tegengehouden door de bendeleden (notities PO, p. 7, p. 17). Nochtans woonde verzoeker in een wijk waar MS 13 aanwezig is (notities PO, p. 3) en verklaart hij dat het dagelijkse leven door hun aanwezigheid wordt beïnvloed

(notities PO, p. 4) en dat hij nooit problemen heeft gehad met hen omdat hij en zijn familie in de kolonie geboren zijn (notities PO, p. 5).

Voorts verklaart verzoeker ook uitdrukkelijk dat hoewel hij niet weet welke bende hem heeft bedreigd *“het is daar zeer belangrijk te weten waar het gevaarlijk is en Santa Tecla is een beetje verdeeld tussen 18 en MS”* (notities PO, p. 17). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zeer vertrouwd is met de aanwezigheid van de bendes in El Salvador en de impact die zij hebben op het dagelijkse leven en dus ook doordrongen moet geweest zijn van het belang te weten welke bende waar precies actief is. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat de grenzen van de territoria waarin de bendes opereren veranderlijk zijn en dat dit dan ook niet altijd duidelijk is voor de inwoners, is het, gelet op het feit dat hij sinds zijn jeugd geconfronteerd werd met de aanwezigheid van bendes, en hij sinds oktober 2019 bij zijn oom werkte, weinig geloofwaardig dat hij niet kan zeggen welke bende actief was in de wijk waar hij werkte, nu redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich minstens bij zijn oom zou geïnformeerd hebben over de aanwezigheid van bendes, een aspect dat het dagelijkse leven van vele Salvadoranen beïnvloedt. Dit wordt nog verstrekt door het feit dat verzoeker een aantal tatoeages heeft op zijn armen en borst, waardoor hij, gezien de mogelijke connotatie met lidmaatschap van een bende, mogelijk in de kijker zou kunnen lopen. Bovendien stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zich bewust was van het potentiële gevaar dat hij liep omwille van zijn tatoeages nu hij verklaart dat hij voor het beweerde incident nooit problemen kende omdat hij altijd sweaters en t-shirts met lange mouwen droeg. Gezien zijn uiterlijke kenmerken zou dan ook redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat verzoeker zich vooraleer te beginnen werken in een andere wijk bij zijn oom, grondig zou informeren over de al dan niet aanwezigheid van bendes. Het gegeven dat verzoeker verklaart niet te weten welke bende actief was in de wijk waar hij werkte, is dan ook weinig geloofwaardig.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij zich niet bewust was van het feit dat tatoeages problemen zouden kunnen veroorzaken (notities PO, p. 13) maar anderzijds bevestigt dat het algemeen bekend is dat men daardoor problemen kan krijgen (*idem*) maar dat zijn tatoeages geen verband hielden met bendeleden. Anderzijds verklaart verzoeker evenwel, gevraagd wat aan zijn tattoo van een Chinees nummer de politie zou hebben doen vermoeden dat hij een bendelid was: *“de tattoo is niet beëindigd en sommige bendeleden gebruiken Chinese nummers om aan te duiden tot welke bende ze behoren”* (notities PO, p. 11). Daargelaten dat het vreemd is dat verzoeker zes jaar zou rondlopen met een onvolledige tattoo, blijkt hieruit nogmaals dat verzoeker zich wel degelijk bewust moet zijn geweest dat zijn tatoeages voor problemen konden zorgen nu ze met bendelidmaatschap konden geassocieerd worden, zodat het des te onbegrijpelijker is dat verzoeker niet op de hoogte zou geweest zijn van de aanwezigheid van bendes in de buurt waar hij werkte en beweerdelijk werd belaagd door bendeleden. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat zijn vader precies omwille van een tattoo die hij in een dronken bui had laten zetten, problemen had gekregen met bendes, waardoor hij zich genooddaakt zag El Salvador te verlaten en in Honduras en Nicaragua te gaan werken (notities PO, p. 13) en zelf omwille van zijn tatoeages door de politie van bendelidmaatschap verdacht werd (notities PO, p. 11). Verzoekers verklaringen dat hij zich niet bewust was van het feit dat zijn tatoeages problemen zouden kunnen veroorzaken zijn tegenstrijdig met zijn andere hierboven aangehaalde verklaringen en bovendien volstrekt ongeloofwaardig in het licht van zijn persoonlijke ervaringen en deze van zijn familieleden.

Ook de vaststelling dat hij niet kan zeggen welke bende hem met de dood zou bedreigd hebben, en hij na het incident ook niet trachtte te weten te komen welke bende hem had belaagd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker verklaart dat hij een uur lang werd vastgehouden en bedreigd door de bendeleden en dat er in totaal 10 bendeleden hierbij aanwezig zouden geweest zijn. Dat hij in dergelijke omstandigheden geen enkele indicatie zou hebben gekregen tot welke bende zijn belagers behoren, zij het via uiterlijke kenmerken dan wel door de vragen die zij stelden zijn over zijn vermeend lidmaatschap van een bende, is dan ook weinig geloofwaardig. Waar verzoeker stelt dat het niet hoeft te verbazen dat hij niet weet door welke bende hij werd onderschept, nu de bendeleden hiermee niet te koop lopen, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee geenszins een afdoende verklaring biedt voor zijn gebrek aan kennis over de bende waartoe zijn belagers behoorden, gezien de hierboven geschetste omstandigheden waarin hij zou bedreigd zijn. Verder verklaart verzoeker ook geen enkele poging te hebben ondernomen na het beweerde incident om te weten te komen tot welke bende zijn belagers behoorden (notities PO, p. 17). Nochtans, verklaarde verzoeker, zoals reeds aangehaald dat bende MS 13 aanwezig was in de wijk waar hij woonde en bevestigde hij dat hij meer risico zou lopen in zijn wijk indien zijn belagers tot dezelfde bende zouden behoren (notities PO, p. 17). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen door de bendeleden. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd: *“Voorts is het zeer vreemd dat u na het incident geenszins heeft proberen achterhalen met welke bendeleden u*

problemen kende. Gezien u zelf in een wijk woonde waar MS13 aanwezig is, lijkt het immers belangrijk te zijn geweest voor u om te weten of dat de bende was waarmee u problemen had gekend (CGVS p. 3). U wordt gevraagd waarom u nooit met uw oom hierover praatte gezien hij vermoedelijk meer informatie kon hebben over de aanwezige bende omdat zijn bedrijf daar gelegen was of waarom u nooit via een andere weg meer informatie probeerde te vergaren. U antwoordt naast de kwestie en zegt dat er verschillende sectoren actief zijn daar. U had de bendeleden in kwestie daar nog nooit eerder gezien. U heeft niets tegen uw oom gezegd om hem geen schrik aan te jagen en bovendien was hij voorzichtiger en verplaatste hij zich altijd met de wagen. Gevraagd of het niet belangrijk was voor u om te weten met welke bende u problemen kende, zegt u dat het belangrijkste was dat u in veiligheid bleef en dat u zelf niet wilde gaan onderzoeken. U vertrouwde de politie niet. Gevraagd of u zelf ook meer risico liep in uw eigen wijk waar MS13 aanwezig is indien het bendeleden van MS13 waren die u onderschepten, antwoordt u van wel gezien ze elkaar allemaal kennen. Dit geldt des te meer gezien zij uw adres vanop uw identiteitskaart kenden. U wordt nogmaals gevraagd waarom u in dat opzicht niet probeerde achterhalen met welke bende u problemen kende, om zo uw eigen veiligheidssituatie te kunnen inschatten. Indien de bendeleden namelijk van MS13 waren, liep u eventueel zelf meer risico in uw eigen wijk gedurende de periode voor vertrek uit het land. U antwoordt slechts 'uit schrik' (CGVS p. 17). Uw verklaring overtuigt absoluut niet." De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Dat hij zich niet nog meer in de problemen wou werken, tot de dag van het beweerde incident zich nooit onveilig had gevoeld en het nooit nodig had gevonden om zich te verdiepen in de bendes die er actief waren, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker, gezien zijn persoonlijke ervaringen, profiel en voorgeschiedenis, niet aannemelijk maakt dat hij niet weet tot welke bende zijn beweerde belagers behoorden en het niet geloofwaardig is dat hij dit niet trachtte te achterhalen gezien de aanwezigheid van MS 13 in zijn wijk.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt nog versterkt door de vaststelling dat hij evenmin het beweerde incident vermeldde aan zijn oom, in wiens bedrijf hij werkte. In zoverre verzoeker geen hechte band had met zijn oom en hij hem niet wilde betrekken bij zijn problemen, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt en in het verzoekschrift herhaalt, biedt dit geen afdoende verklaring voor het feit dat hij zijn oom en werkgever zelfs niet inlichtte over het incident, dat potentieel ook repercussies zou kunnen hebben voor zijn oom, als familielid van een rivaliserend bendelid. Verzoeker verklaart immers dat hij gedurende drie maanden voor zijn oom werkte. Zelfs indien hij geen hechte band had met zijn oom, is het niet aannemelijk dat hij zijn oom niet op de hoogte bracht van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, al was het maar om hem te waarschuwen voor de bendeleden en te verklaren waarom hij niet meer ging werken. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel hij verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren van zijn adres omdat zij dit hadden gezien op zijn DUI, tot zijn vertrek uit El Salvador thuis bleef wonen (notities PO, p. 19). Nochtans was er wel degelijk een alternatief voorhanden nu volgens zijn verklaringen zijn oom in een residentiële privé wijk woonde (notities PO, p. 19), terwijl hij verklaarde dat de wijk waar hij woonde een open wijk is (notities PO, p. 20). Verzoeker voert ook hier aan dat hij geen hechte band heeft met zijn oom en dat het geen evidentie was om bij hem in te trekken en zijn oom hierdoor in gevaar te brengen. Hierboven werd er evenwel reeds op gewezen dat verzoeker er geen graten in zag om zijn oom niet op de hoogte te brengen van het beweerde incident met de bendeleden en hem bijgevolg ook niet waarschuwde voor potentiële represailles vanwege de bendeleden, zodat het argument dat hij hierdoor zijn oom in gevaar zou gebracht hebben, geenszins kan overtuigen.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker de beweerde bedreigingen door bendeleden niet aannemelijk maakt.

5.3.2. Wat betreft verzoekers verklaringen dat hij een aantal keren door politieagenten werd tegengehouden en van bendelidmaatschap verdacht werd, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gesteld: *"Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart verschillende keren zijn tegengehouden geweest door de politie. Ze vroegen u telkens slechts waar u naartoe ging en vroegen u om uw documenten te laten zien. Ook andere jongeren werden door de politie tegengehouden. Toen u in maart en juni 2019 werd tegengehouden werd u bevolen uw kledij uit te doen opdat de politie u kon controleren op tatoeages. Door het Chinese nummer op uw borst beschuldigde de politie u er van een bendelid te zijn en bedreigden ze u. Desondanks lieten ze u gaan en kende u na juni 2019 geen verdere problemen meer met hen (CGVS p. 10 en p. 11). Aan de hand van deze geïsoleerde incidenten kan u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen. Dit wordt dan ook ondersteund door de vaststelling dat de confrontaties met de politie u er*

niet van weerhielden om nog een tatoeage te laten zetten; uit deze keuze kan dan ook niet onmiddellijk een angst omwille van uw tatoeages worden afgeleid (CGVS p. 12).

U kan louter omwille van uw tatoeages dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar El Salvador.” De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker dit motief in de bestreden beslissing, dat pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt dit bijgevolg over in zijn arrest.

Waar verzoeker nog opwerpt, onder verwijzing naar een rapport van het UK Home Office, Country Policy and Information Note van januari 2021, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker en het feit dat hij in El Salvador geen bescherming kon genieten van de autoriteiten, heeft de Raad hierboven vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met bendeleden en dat het hebben van een tatoeage, op zich geen voldoende element is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker een dergelijk risico niet aannemelijk. Verzoekers betoog met betrekking tot de afwezigheid van overheidsbescherming in El Salvador is bijgevolg niet dienstig.

De door verzoeker neergelegde krantenartikels kunnen geen ander licht werpen op het bovenstaande, nu zij volgens zijn verklaringen betrekking hebben op de algemene situatie in El Salvador en niet op hem persoonlijk betrekking hebben (notities PO, p. 3).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

De door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 13 juli 2021 waarin de landeninformatie met betrekking tot terugkeer van Salvadoranen na een periode in het buitenland wordt geactualiseerd bevestigt de conclusie in de bestreden beslissing dat volgens een aantal bronnen Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden. In de toelichting in de aanvullende nota bevestigt verwerende partij de analyse van de situatie van terugkeerders in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op vervolging of ernstige schade op basis verzoekers verblijf in het buitenland, noch tegen de analyse in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de nieuwe COI Focus van 13 juli 2021 en dat verzoeker in dit verband ook geen vrees heeft uitgesproken.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b)

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” dient te lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de beweerde bedreigingen door bendeleden niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn en dat dat het hebben van een tatoeage, op zich geen voldoende element is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en *in casu* werd vastgesteld dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat hij na de confrontatie met politieagenten nog een tattoo liet zetten zodat hieruit geen angst omwille van zijn tattoo's kan blijken. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat “*ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr.

13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door IDMC en het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET